

Musíme do servisu, ach běda!

Za pultem pražského autoservisu postával mladý automechanik, který ve mně nebudil mnoho důvěry. Místo montérek měl na sobě košili a nebyl z něj cítit olej, nýbrž toaletní voda Armani. Navíc se netvářil ani trochu zaneprázdněně. Jen se přátelsky usmíval a trpělivě mi všechno vysvětloval. Tušil jsem hrozbu originálních dílů a vysokých cen.

„Nejprve vám uděláme diagnostiku. To budete mít za tisícovku,“ začal. „Pak musíme odhalit konkrétní závadu. To bude stát tři až pět tisíc. Stačí mi to tady podepsat a všechno zařídíme za vás.“ – „Kromě placení,“ podotknul jsem. – „Ano, to už bude na vás,“ usmál se znovu. Velkou radost mi to nedělalo, ale podepsal jsem a odešel k fyzioterapeutovi.

David mi prokřupal záda tak důkladně, až jsem přemýšlel, zda všechny podezřelé zvuky uplynulých dní opravdu pocházely z motoru. „Tak co papamobil? Jak jezdí?“ vyptával se. Já si jen povzdechl. – „Moje auto je jako kometa. Během čtyř tisíc kilometrů vyhrálo hitparádu nejvtipnějších espézetek a taky mu shořel motor.“

Aby mě David rozptýlil, zavedl řeč k mému zdravotnímu stavu. „Počítej s tím, že tě vždycky bude něco bolet. Musíš změnit svůj vztah k bolesti a přijmout ji jako součást života.“ Hned mi bylo lépe.

Zrovna jsem se na zemi snažil dostat do pozice kobry, když zazvonil telefon. Volal automechanik:

„Tak nám diagnostika ukázala problém ve válcích. Sundali jsme kryt motoru, proměřili je a zjistili malý tlak na čtvrtém válci.“

„A umíte to opravit?“

„No, nejdřív musíme odhalit závadu.“

„Poradím vám. Malý tlak na čtvrtém válci.“

„Vy jste vtipálek. Musíme zjistit, proč tam ten malý tlak je. A na to je třeba rozebrat motor.“

„Za kolik?“

„Tak za pět tisíc.“

„Když započítám diagnostiku a vaši předchozí práci, bude to celkem deset tisíc korun za zjištění závady. Kolik by podle vás stála oprava?“

„To záleží, co s tím je. Ale vůbec bych se nebál říct, že třicet tisíc. Klidně i víc.“

V duchu jsem si propočítal, že za třicet tisíc si mohu najmout mechanika, který se mnou absolvuje zbytek cesty. Nezbyvalo než si nissánka odvézt dřív, než mě zruinují.

„Jde s tím odjet?“

„No, podívejte se, zakázat vám to nemůžu. Ale taky by vám mohl odejít karburátor.“

„A kolik stojí oprava karburátoru?“

„To záleží, co s ním je. Nejdřív bychom...“

„Už s tím autem nic nedělejte, za chvíli jsem u vás.“

Vrátil jsem se do servisu a uhradil tři tisíce osm set korun. Dostal jsem za ně vytištěný papír z diagnostiky, na kterém bylo rukou připsáno lakonické: „čtvrtý válec – malý tlak“. Vycházelo to tedy na tisícovku za slovo.

Pak mechanik položil na pult klíčky a techničák. „Děkujeme za návštěvu a přijedte brzy zas,“ zašvitořil zvesela. Nuceně jsem se usmál a vzpomněl si na ebenovou tyč v kufru.

Když jsem vyjel ze servisu, motor zněl ještě smutněji než předtím. Pustil jsem rádio víc nahlas a vyrazil směrem na Říp. Nissánek se ale na křižovatkách rozjížděl tak ztěžka, jako by mi chtěl připomenout, že na návštěvu servisu nehodlá dál čekat. Zdálo se, že mi dává poslední šanci dojet k mechanikovi jinak než na korbě vozidla asistenční služby.

Zastavil jsem u Bauhausu a zašel si pro kávu a zákusek. Nad laskonkou jsem pak zavolal o radu panu Alešovi, který mi tohle nadělení z Německa přivezl.

„No, mám teď hodně práce, ale pomůžu vám, že jste to vy,“ začal jako správný automechanik. Pak spustil diagnostiku po telefonu. „Podívejte se do výfuku. Máte tam olej?“ Vystoupil jsem z auta a začal hledat

výfuk. Z nissánku totiž žádný nevyčnívá. – „Je mi to fakt hloupý, ale já nevím, kde ten výfuk je,“ přiznal jsem.

Tehdy pan Aleš pochopil míru mé bezradnosti. „Víte co, tak se za mnou zastavte ve Strakonících. Já se vám na to podívám. Kdybyste někde uvízl, zavolejte,“ nabídl se. Nebylo na co čekat. Na zadní sedadlo jsem si přichystal výstražný trojúhelník, vedle něj reflexní vestu a vyrazil do Strakonice.

Jak už to tak ve čtyři odpoledne bývá, uvízl jsem na okraji Prahy v koloně pomalu popojíždějících aut. Kontrolka vytrvale blikala, nissánek se rozjížděl čím dál váhavěji a já se potil i na očních víčkách. Kdyby mi motor definitivně vysadil uprostřed zácpy, netušil bych, co si počít. Nejspíš bych jen sundal espézetky a odešel.

Půl hodiny jsem prožíval začátečnickovu noční můru, pak se kolona konečně rozjela. Pokračoval jsem v cestě, očima hypnotizoval navigaci a v duchu slavil každý další kilometr. Je to paradox, ale schopnost nissánku jet kupředu jsem plně docenil až teď, když ji začal ztrácet.

Konečně se přede mnou objevily Strakonice a já zamířil k domu pana Aleše. Měl po pracovní době, ale slíbil si nissánek převzít. Sotva vyšel ze dveří, vynesl verdikt. „To je jasný. Jedete na tři válce. Je to poznat podle zvuku.“ – „Vidíte. Tak přesně za tohle zjištění jsem v Praze zaplatil tři tisíce osm set korun,“ pokrčil jsem rameny. „Zvládnete to opravit?“ – „To víte, že jo. Všechno jde opravit.“ – „A kdy by to mohlo být hotové?“ – „Snad během příštího týdne. Ale nic neslibuju.“

Naše cesty se tím rozdělily. Já si sbalil evakuační zavazadlo a odjel autobusem do Českých Budějovic, abych truchlil v kruhu rodinném. Nissánek zůstal ve Strakonících s panem Alešem. Ještě jsme to nevěděli, ale naše odloučení mělo trvat opravdu dlouho.

